

§-ának (1.) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint az őstermeléstől különböző minden más bevétel elérésére irányuló önálló kereseti tevékenység általános forgalmi adó alá esik. A 30. §. szerint az adónak a tárgyát a 29. §. rendelkezései alá tartozó önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás vagy munkateljesítmény képezi. Az általános szabályok alóli kivételeket, illetve adómentességeket a törvény 37. §-a sorolja fel. Az adómentesség alkalmazása körül felmerülő vitás esetekben azt kell tehát vizsgálni, hogy az áruszállítás, vagy munkateljesítmény mily kereseti tevékenység körében történt s hogy ez a tevékenység a most hivatkozott törvényhely értelmében adómentesen folytatható-e? A fennforgó esetben megállapított s nem vitás tényállás szerint a panaszos mint szőlőbirtokos őstermeléssel foglalkozik ugyan, de ezenkívül bejegyzett cégü szesz- és bornagykereskedő is és ennek a kereskedésének keretében értékesíti a saját termésű borait is. Bevételeinek ez a része tehát már nem őstermelői, hanem borkereskedői, tehát külön üzleti haszon elérésére irányuló kereseti tevékenység körében teljesített és így általános forgalmi adó tárgyát képező áruszállításból származik s miután a törvény 37. §. 13. pontja csak az őstermelőket mentesíti a saját termésű bor eladásából származó bevételeikre nézve, ezt a mentességet a panaszosra mint borkereskedőre kiterjeszteni nem lehet. Jogosan járt el tehát a pénzügyigazgatóság, amidőn panaszost saját termésű borainak értékesítéséből nyert s összszerszerűség szempontjából nem kifogásolt bevételei után általános forgalmi adó fizetésére kötelezte s ezért a panasznak helyet adni nem lehetett.

A panaszírat illetéke csak akkor téríthető vissza, ha az alsófoku hatóság eljárásának helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg. (Közigazgatási bíróság 16.995/1924.) A panaszos a székesfővárosi királyi adófelügyelő által tárgyalt vagyonszállásügyben ehhez a bírósághoz intézett panaszíraton békéjegygyekkel lerótt 1,300.000 korona beadványi illeték visszatérítését azon az alapon kéri, hogy a panasszal megtámadott határozatot a pénzügyminiszter helyesbitette, amiből nyilvánvaló, hogy a panaszra kizáróan az alsófoku hatóság eljárása adott okot. Az igényt jogosnak elismerni nem lehetett, mert az 1920. XXIV. törvény 26. §-ának második bekezdése szerint, amelyre a panaszos kérését alapítja, a panaszírat illetékének egy részét csak a panaszíratban előterjesztett kérelemre és csak akkor lehet visszatéríteni, ha az alsófoku hatóság eljárásának a helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg, a szóbanforgó panasz tárgyában pedig ez a bíróság a panaszos előadása szerint a panasz visszavonása következtében határozatot egyáltalában nem hozott.

Az ingatlanból folyó jogok érvényesítése és megvédése végett eszközölt kiadások a jövedelemből nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 10.045/1925.) Adózó panaszra arra irányul, hogy az 1924. évre adóalapul főlvevett jövedelméből 508 aranykoronának megfelelő 1,779.000 papirkorona, amelyet földbirtokpolitikai célok-ból az Országos Földbirtokrendező Bíróság által lefolytatott eljárásban ügyvédi és szakértői költségekre kiadott s amely kiadásait könyveivel bizonyította is, levonásba hozassék. Vitatta, hogy ez az összeg, mint a törzs leltári vagyon fenntartására vonatkozó kiadás, az 52.000/1921. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában meghatározott fogalmak alá esik. A kir. közigazgatási bíróság panaszos álláspontját nem tehette magáévá, mert az 52.000/1921. sz. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában a jövedelemből való leszámitást részletező meghatározások rendszeréből és összetételéből csak az következtethető, hogy a hasznothajtó ingatlanok jövedel-

méből csak azok a kiadások vonhatók le, amelyek az ingatlanok állagának természetben való fenntartása és kezelése, valamint a beruházások utján történő hasznosabbá tétele végett eszközöltettek. Ezek közé nem számíthatók tehát azok a kiadások, amelyek az ingatlanból folyó jogok érvényesítése vagy megvédése végett eszközölt bírósági vagy más hatósági eljárásban mint rendkívüli kiadások keletkeztek.

A föld tulajdonosa vagy hasznélvezője által folytatott és az őstermelés keretén belül maradó kertészetből származó jövedelem nem esik általános kereseti adó alá. (Közigazgatási bíróság 17.001/1924.)

A nem vitás tényállás szerint az adózó a saját földjén folytat konyha- és virágkertészetet, és ennek a termékeit nyers állapotban ipari feldolgozás nélkül viszontelárusítóknak és fogyasztóknak adja el a helyszínen vagy a piacon; üzlethelyi a kertészetből eredő jövedelmét vonták általános kereseti adósága azonban nincsen. Az alsófoku hatóságok az adózónak ebből alá s az adózó a felszólamlási bizottság határozatát — amely az adóztatás jogosságának kérdésével külön nem is foglalkozott — panasszal támadja meg az 1922:XXIII. t.-c. 2. §-a 1. pontja, a 180.000/1922. P. M. sz. rendelet 15. §-a és az 1884:XVII. t.-c. 183. §-a alapján. A panasz alapos. Az 1922:XXIII. t.-c. 2. §-a 1. pontjának és az idézett végrehajtási rendelet 15. §-a 1—3. bekezdéseinek a rendelkezései ugyanis nem hagynak fent kétséget aziránt, hogy a kertészetből, mint az őstermelés vagy földművelés egyik ágából eredő jövedelem nem esik általános kereseti adó alá akkor, ha a kertészetet a föld tulajdonosa, illetőleg a hasznélvezetre jogosított folytatja és kizárólag a saját termelvényeit nyers állapotban, ipari feldolgozás nélkül hozzá forgalomba. Az idézett végrehajtási rendelet 3. §-ának 3. bekezdése szerint a földbirtokos a haszonhajtó foglalkozásként folytatott mű-, vagy kereskedelmi kertészet utján elért jövedelme után általános kereseti adó alá tartozik. Ebből a rendelkezésből, amely a törvény idézett rendelkezésével összhangban áll, az tűnik ki, hogy a törvény az őstermelés körén belül maradó kertészet mentesített jövedelmével szemben, adó alá kívánja vonni az őstermelés körén már lényeges részében kivüleső azt a kertészeti jövedelmet, amely a saját földön foglalkozásként üzött mű- vagy kereskedelmi kertészetből ered. A jogszabály helyes alkalmazása szempontjából ennél fogva a mű- vagy kereskedelmi kertészet fogalmának a meghatározása a döntő, amelynek ismerveit a végrehajtási rendelet nem adja, az őstermelés fogalmi körébe eső közönséges kertműveléssel, illetőleg kertészettel szemben. Közfelfogás szerint, valamint a kereskedelmi törvény 3. §-a rendelkezésének is szem előtt tartásával, mű- vagy kereskedelmi kertészetnek az olyan kertészet tekinthető, amely a közönséges kertészet rendes termelési és eladási tevékenységén túl kertek és parkok tervezésével és létesítésével is foglalkozik és amely kertészeti termékeket, és pedig esetleg nem kizárólag a saját, hanem ezek mellett idegen termékeket is, rendes kereskedelmi telepen, illetőleg üzlethelyiségben iparszerűleg árusítja, ahol a foglalkozás körébe eső egyéb — például vállalkozási — tevékenységét is rendszeresen végzi. Kitészik ezekből, hogy míg a kertművelésnél, illetőleg a közönséges kertészetnél a tevékenység a termelésre és a termék eladására korlátozódik, vagyis ebben a foglalkozásban az őstermelési elem a túlnyomó, addig a mű- vagy kereskedelmi kertészet folytatásában az őstermelési elem mellett igen lényeges mértékben érvényesül ipari és kereskedelmi természetű tevékenység s a foglalkozásjellegét ez adja meg. Az itt kifejtettek és a fent megállapított